

散文·非中文組

佳作

Moby Duong

我原本是來臺灣語言中心學中文要回越南經營母親開的翻譯公司，後來喜歡上臺灣，決定留下來繼續讀大學。

後來因緣際會娶了一個臺灣女孩，還養了一隻狗寶貝，不是每個越南人都吃狗肉的，哈哈！我是個素食者。目前在中和開小吃店。

Dinh yêu nẩy nở trên thành phố Tân Bắc

Được sự quan tâm của Chính Phủ thành phố Tân Bắc , tôi cùng các chị em Tân Di Dân tham gia “103 年新住民母語暨國際文教師資培訓課程”，do新北市政府教育局 組織, hy vọng có cơ hội truyền đạt tiếng Việt cho con em mình. Có một câu chuyện tôi muốn kể cho các bạn nghe đó là tại khóa học này, tôi bắt gặp tình yêu sét đánh của đời mình. Giữa gia đình và tình yêu tôi nên chọn ai?

Mười năm trước từ mũi đất Cà Mau, tôi được gả tới làm dâu một gia đình ở Đài Loan. Nhà có má chồng cần người chăm sóc, chồng lớn hơn mười tuổi, bán 臭豆腐 ở chợ đêm 南勢角. Bán hàng thì ít, uống rượu thì nhiều, mỗi lần say là hấn đánh vợ đánh con. Có đêm hấn uống say về, không biết bực tức chuyện gì, lấy vợ ra trút giận. Tôi bỗng con đang say ngủ chạy thoát thân ra ngoài, trên mình chỉ mặc chiếc váy ngủ và quần “con”. Hấn đóng cửa cái “rầm”, rồi khóa trái bên trong lại. Ôm con nép mình vào hẻm tối của ông lão thu hồi phế liệu hàng xóm, người không thương muối cũng chẳng tha, cứ lao vào cắn xé hai mẹ con. Tôi vội cởi nốt chiếc váy trên mình quấn lại cho con. Cũng may ông lão đã về và hàng xóm đang ngủ, không thì cũng chết vì xấu hổ mất thôi. Đứng suốt mấy tiếng đồng hồ, muối nó cũng no quá chẳng thèm hút máu nữa. Đợi hấn ngủ say tôi mới dám chèo lên cửa sổ, rướn tay kéo then cửa sau lên vô nhà.

Ngày giỗ ba chồng, vừa tắt bật xong công việc bếp núc, đưa được miếng cơm lên miệng, má chồng ngồi trên xe lăn bỗng dựng đùn

ra một đồng. Mọi người còn chưa phản ứng gì, tiếng em chồng cất lên:

- 阿淚! mày còn ngồi ấy à, má tao ị ra rồi đấy, mày không dọn thì để ai dọn.

Vừa dọn vệ sinh cho má chồng mà hai hàng nước mắt chảy dòng “Trời ơi! sao mình phải đến đây làm con tôi con mọn cho chúng nó thế này...”.

Ấy vậy mà cũng mười năm dòng dãi trôi qua! Sau khi con gái thứ hai biết tự đi học, để chứng với gia đình chồng mình không phải chỉ là ôsin, hay kê ăn bám, tôi xin đi làm, mặt khác tích cực tham gia các lớp học miễn phí do thanh phố Tân Bắc tổ chức. Tất cả mọi việc sẽ không có gì bất bình thường, nếu không gặp anh Phong ngồi cùng bàn. Anh là người Quảng Bình, qua Đài Loan du học rồi ở kết hôn người vợ Đài. Ngay từ cái nhìn đầu tiên không biết sao tôi thấy có cái gì đó rất đặc biệt.

Vì ngồi cùng bàn nên có cơ hội tiếp xúc nhiều với nhau, hai anh em nói chuyện hợp cạ lắm. Đến tuần học thứ ba, đúng ngày “đến tháng”, nghỉ học một buổi thì tiệc, tôi gắng tới lớp mà người mệt nhoài, giờ nghỉ giải lao chẳng thiết ăn uống gì nữa, nằm bò xuống bàn. Bỗng có tiếng nói trầm ấm cất lên:

- Em bệnh sao? sắc mặt yếu lắm!

- Không sao anh ạ! Ngày phụ nữ đến, em thấy mệt thôi.

- Có cần anh đưa em về trước không?

- Dạ không cần đâu anh, cũng sắp đến giờ về rồi, em nghĩ một lát là được- nói rồi tôi lại nằm bò xuống mặt bàn.

- Em uống chút nước ấm đi, cần gì nữa thì kêu anh.

- Dạ cảm ơn anh! nhấp một ngụm mà khoe mắt rung rung.

Đã mấy mươi năm quen cảnh thui thủi nằm co ro trên giường chịu

đựng cơn đau, cả khi mổ ruột thừa cũng phải tự bò dậy đi bệnh viện vì chồng còn đang say rượu.

Trong phòng lúc này là giờ ăn trưa, nên điều hòa bật khá lạnh, khiến người tôi rét run lấy bầy, hai tay lạnh toát.

- Anh ơi! em lạnh quá!

- Anh có cách – nói rồi anh cúi thấp người, hà từng làn hơi ấm trong lòng bàn tay tôi. “ Ôi má ơi! ” mặt tôi đỏ bừng lên, tim đập loạn xạ, cảm giác như đang tan chảy theo hơi ấm của anh. Hình như tôi đang yêu thì phải.

Sau buổi học tôi chủ động xin số điện thoại, rủ anh đi 板橋 愛買 mua đồ. Anh Phong có nhiều tài lắm, hồi trước anh học Hoa Ngữ ở 文化大學華語中心, nên sử dụng tiếng Trung rất thông thạo, sau đó học lên đại học tại trường 國立藝術大學舞蹈學系, thường đi biểu diễn phục vụ cho bà con Việt Nam sinh sống ở đây. Anh còn biết nấu ăn nữa, đến gian hàng thực phẩm, anh dạy tôi cách chọn đồ sao cho tươi ngon. Cứ nghe ù ò vậy thôi, chứ thực ra tôi muốn được ở bên anh.

Tối hôm đó về, gương mặt, ánh mắt, nụ cười anh hiện ra trong tâm trí tôi mỗi lúc một nhiều. Có nhiều lúc thấy nhớ anh như phát điên lên, chỉ muốn chạy đi tìm gặp anh ngay, cho dù chỉ là đứng ở xa nhìn anh cũng mãn nguyện lắm rồi.

Những buổi học tiếp theo đó, tôi cứ chìm đắm trong tình cảm mơ hồ ấy, cho đến lần tôi và chị trưởng nhóm bất đồng ý kiến gay gắt. Anh kéo ra ngoài phân giải thiệt hơn, tôi cũng bướng bỉnh lắm, tranh cãi với anh tới cùng. Sau buổi đó, anh bắt chuyện nhưng tôi cố ý làm ngơ, tưởng rằng mình sẽ được quan tâm dỗ dành nhiều hơn. Nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại, anh giận thực sự, coi tôi

như không tồn tại. Mấy hôm trước đây thôi còn đang mơ màng trong ánh đèn màu hồng của tiếng sét ái tình, thì giờ đây tôi bị vùi sâu dưới vực thẳm, tràn ngập trong tâm trí là cảm giác bị bỏ rơi, tuyệt vọng, đổ ky, phần nộ...

Tình yêu đơn phương sao mà khổ thế! Mỗi lần thấy anh cười nói với chị trưởng nhóm hay chị em khác, tôi đưa ánh mắt căm hờn. Trước tập thể anh đưa ra ý kiến gì tôi đều phản bác, phần vì giận anh vô tình, phần vì muốn giành giật sự chú ý nơi anh. Những buổi học kế tiếp, tôi vẫn ủ rũ, cứ đến giờ nghỉ giải lao lại chạy lên lầu 3, tự nhốt mình trong bốn bức tường không gian tĩnh mịch. Đứng trên hành lang nhìn xuống phía dưới, muốn lắm được nhào xuống, “chắc sẽ nhẹ nhõm lắm, cảm giác lơ lửng trong không khí sẽ giúp lòng vui đi trĩu nặng. Rồi khi rơi xuống đất, da thịt có thể bị cứa rách, chảy máu, đau đớn thế xác sẽ giúp mình thoát khỏi sự giày vò tâm trí như bây giờ”. Bỗng từ xa vọng lại tiếng anh Phong

- Em đã bình tĩnh lại chưa?

Tôi khóc òa lên, hơn lúc nào khác cần được bàn anh vỗ về yêu thương, không kiềm chế nổi, tôi chạy đến ôm chặt lấy anh, thổ lộ tình cảm của mình, anh giữ im lặng một lúc,

- Em đã hiểu gì về anh đâu?

- Em không cần biết, em chỉ biết em thương anh

- Còn chồng và con em thì sao?

Tôi lặng người! Anh vỗ về tôi như người em gái,

- Anh rất trân trọng tình cảm của em, nhưng chúng ta đều đã có gia đình, sao em phải tự làm khổ mình, không đáng đâu!

“...lộp độp...lộp độp...” chợt có tiếng giọt nước nặng trĩu rơi xuống, thì ra sắp có mưa.

- Trở lại lớp thôi em, sắp mưa rồi.

- Dạ anh vào trước đi, em muốn đứng lại đây một lát.

Tiếng bước chân anh xa dần, tiếng mưa rơi mỗi lúc một dày đặc rồi ào ạt đổ xuống. Ở nhà, những lúc mưa to như thế này là ba mẹ con lại chui vào chăn ôm nhau nói cười râm ran. Hình ảnh hai con bé bóng hiện ra trước mắt. Tôi đã chịu đựng biết bao tủi nhục để gìn giữ cho con gia đình trọn vẹn, có ba có má. Thế gian này đã không ít cảnh ngộ đau lòng khi gia đình ly tán, tất cả thiệt thòi đều dồn cả lên đầu con trẻ. Anh nói đúng, tôi đã hiểu gì nhiều về anh đâu! Ngày trước vì muốn thoát nghèo đói đã vội vàng lên xe hoa. Tôi yêu anh nhiều là thế, nhưng trái tim anh đã từng rung động vì tôi chưa? Tình yêu chẳng phải cần đến từ hai phía sao? Không lẽ tôi lại đi theo lối mòn cũ, phạm sai lầm lần nữa. Mặc dù chồng tôi không phải người chồng lý tưởng, ngoại trừ lúc say la hét như thằng điên, có nhiều lúc hẳn cũng thương tôi lắm! Nhất là sau khi mẹ chồng qua đời, và sau lần điều trị bệnh gan. Tôi túc trực suốt đêm bên giường bệnh. Xuất viện hẳn bỏ hẳn rượu, biết chăm lo cho con cái, phụ vợ làm việc nhà. Nghĩa vợ chồng bấy nhiêu năm, rồi hai con sẽ nghĩ gì về người mẹ như tôi...?

Tình yêu là cái gì đó huyền ảo, nhưng cũng thật dung dị, nó phải xuất phát từ hai phía và được vun đắp qua thời gian. Tôi chợt nhận ra rằng tình yêu và hạnh phúc bên gia đình nhỏ của mình mới là đáng quý nhất. Thiêng liêng hơn cả là vai trò của người mẹ, không chỉ là tiếng ru ầu ơ sớm chiều, còn là ánh sáng chỉ đường cho các con. Nếu tôi quá ích kỷ, bỏ gia đình chạy theo tình yêu sét đánh, vô hình dung đã chà đạp lên hạnh phúc gia đình, trở thành người vợ không chung thủy, người mẹ mất đi sự kính trọng, điểm

tối của phẩm hạnh người xa xứ. Rồi số phận của hai con gái sẽ ra sao? Quê hương thứ hai chắc gì đã dung thứ tôi! Vì thế gió ơi hãy thổi tình yêu lãng mạn mới nhú lên trong tôi bay như hoa bồ công anh trong gió giùm tôi. Để mỗi khi nhắc lại tình yêu đó sẽ chỉ khê cựa mình rung cảm trong sâu thẳm trái tim mà thôi....

在新北市政府的關注下，我和移民婦女參加了「一〇三年新住民母語暨國際文教師資培訓課程」，希望給孩子學習越南語的機會。有一個故事，我想告訴你關於這門課程的故事，是我抓住了我生命中令人眼花繚亂閃電般的愛情。但在家庭和愛情之間，我應該選擇誰？

十年前，在 Ca Mau Cape，我與臺灣一個家庭的男人結婚。丈夫是位需要照顧者，而嫁了超過十年的丈夫，在南勢角夜市賣東西。每次銷售狀況不好，就會拼命飲酒，每次喝醉，我當妻子都會受到家暴。晚上他喝醉了，不知道怎麼就生氣，立即使我成為發洩毆打的對象。我沒辦法睡，帶著孩子只穿著睡衣和褲子逃出去。他竟關上了門，把門從裡面鎖上了。

抱著孩子進入黑暗小巷收集廢料場的老人的地方，我脫下裙子，把它裹在腰際，但黑色蚊子咬得我非常難受。鄰居都已經睡覺，站了幾個小時，蚊子吸滿了我和孩子的血，幸運的是，這位老人回來了，鄰居正在睡覺，否則我真的會被蚊子叮死。站了幾個小時，蚊子吸滿了血。在等他睡覺的時候，我在窗戶上畫，把螺絲拉到房子後面。

在她丈夫的生日那天剛做完飯的時候，把米飯放在嘴上，她的丈夫坐在輪椅上扔了一堆。他兄弟的哥哥說，每個人都還沒有回應：

「阿淚！你仍然坐在那裡，我的臉頰在那裡，你不動，然後你離開。」

只是清理臉頰的丈夫，兩排眼淚流淌著，「哦，我的上帝，為什麼我要來這裡作為他們的嬰兒呢？」

然而，十年過去了。在第二個女兒自己上學之後，為了證明她不是家裡的寄生蟲，我去上班，另一方面，積極參加免費課程。所有的事情都沒有什麼不尋常的，如果沒有見到坐在鄰桌的馮，他來臺灣學習，然後娶了妻子。乍一看，我不知道為什麼我看到一些非常特別的東西。

因為坐在桌子旁應該有機會交流互動，兩兄弟，這是一個非常好的故事。第三個星期的一天，正好月經來，下了課我有點累沒吃東西趴在桌上休息，突然，有一個溫暖的聲音：

「你生病了嗎？非常虛弱的臉！」

「我很好，只是生理期，我很累。」

「你需要我帶妳回家嗎？」

「不需要，我花點時間躺在桌上一會就好。」

「喝點熱水，需要再給我打電話。」

「謝謝！」

我眼眶有點淚水。幾十年來，身體的疼痛狀況是由於

丈夫喝醉而被迫離開醫院。

在這個房間是午餐時間，所以空調非常冷，導致我的身體顫抖，雙手都是冰冷的。

「兄弟！我很冷！」

「我有辦法。」

他說，然後他用手掌握住我的，讓我感到溫暖。「哦，我親愛的！」我的臉紅了，心跳加速，感覺好像我正在融化。看起來我愛上他了。

課後我主動要求撥打電話號碼，請他去買板橋買東西。馮有太多太多的資源，在文化大學華語中心之後，然後到國立藝術大學舞蹈學系，經常去當志工表演給越南兒童。他也知道如何做飯，在食品攤上，他教我選擇新鮮的食材。其實我想和他在一起。

那天晚上，他的臉，他的眼睛，他的笑容出現在我的腦海裡。有時候我會像瘋了一樣想念他，我只想跑去找他，即使只是站在遠處看他很滿意。

下一堂課，我沉浸在模糊的感情中，直到我的團隊領導和我不同意。他退出決議，我太固執了，最後和他爭辯。在那之後，他開始說話，但我故意忽略了，以為我會對哄騙更感興趣。但事實恰恰相反，他真的很生氣，認為我不存在般不再理我。幾天前，我在愛情霹靂的粉紅色光芒中做夢，現在我被埋在深淵深處，充滿了心靈的感覺是放棄，絕望與嫉妒……

喜歡單方面愛情如此悲慘！每當我看到他向領導者或其他姊妹笑時，我都給了他一臉仇恨面容。在集體之前，他給了我反擊的機會，部分是因為他無意中發生了意外，部分是因為他想引起我的注意。

一下課，我總是心情不好，在休息時間跑到三樓，把自己鎖在四面靜止的空間裡。站在走廊裡俯視，不顧一切地心向下潛沉，那種會很放心，漂浮在空中的感覺將有助於沉重的負擔。然後，當它落到地上時，肉體可以被撕裂、出血，身體疼痛將幫助我擺脫現在的心靈折磨。突然從遠處迴盪著馮的聲音，

「你平靜下來了嗎？」

我哭的愈來愈凶，需要更多的是無法控制得到他的愛情，我跑去緊緊擁抱他，承認對他的感情，他保持沉默了片刻，

「你對我有什麼了解？」

「你不需要知道，我只知道我愛你。」

「你的丈夫和孩子呢？」

我沉默了！他像姊姊一樣拍拍我。

「我很感激你的感受，但我們都結婚了，為什麼你要這樣做，不值得！」

「……燈箱……」突然間有一大滴水落下，然後就下雨了。

「回到課堂，下雨了。」

「請先走，我想留在這裡一段時間。」

他的腳步聲逐漸消失，雨聲在濃密的下降。回到家裡，這樣的大雨時應該是父母進入毯子互相擁抱歡笑時刻。我眼前出現了兩個小寶寶的照片。我很愧對我的家人，當家庭分裂時，這個世界同樣令人心碎，所有的後果都將堆積在孩子身上。他是對的，我對他不太了解！逃離貧困的前一天被送往花車。我非常愛你，但你的心已經為我震撼了？愛不需要來自兩個方面？我可能會走老路，再犯錯誤。雖然我的丈夫不是理想的丈夫，除非他瘋狂地尖叫，有時他也愛我！特別是在母親去世後，以及肝病治療後。我在床邊過夜，他從醫院出院完全酗酒，但也照顧孩子，幫妻子做家務。這對夫妻意味著這麼多年，那麼兩個孩子會想起像我這樣的母親……？

愛是一種異想天開的幻想，但它很容易，它必須來自兩個方面，並隨著時間的推移而培養。我意識到我的家庭的愛和幸福是最珍貴的。最神聖的是母親的角色，不僅僅是早期的平靜，還有引導孩子的光。如果我太自私了，被遺棄的家庭經受著閃電的愛，無形的內容踐踏了家庭的幸福，成為不忠的妻子，母親失去了尊重，人性的黑暗面會留給這兩個女孩什麼樣的命運？第二個家鄉會容忍我，所以讓風給我帶來一種新的浪漫，就像風中的蒲公英一樣。重複那種愛只會在心靈的深處移動振動……

評審評語

能以精采的小說敘事手法，寫一個新住民女子在課堂中朦朧的愛意，心中的掙扎與徬徨。文筆率真，情節曲折，能觸及過去痛苦的家庭生活經驗，展現在新北市生活的轉變，情意真切，十分動人。

得獎感言

首先，感謝新北市政府舉辦這個活動，讓新住民有機會可以嶄露頭角，並且讓更多人了解新住民不同的面貌，也更縮短臺灣人與新住民之間的心的距離。